

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 459/2019-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Ivana Fiačana predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Trnkom, Bystrický rad 453/77, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12 Cb 180/2002-83 z 20. septembra 2017, uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12 Cb 180/2002-104 z 28. februára 2018 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 108/2018-136 zo 16. augusta 2018, ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 180/2002 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 108/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2018 doručená ústavná s'ťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), doplnená na výzvu ústavného súdu 17. júla 2019, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Cb 180/2002-83 z 20. septembra 2017, uznesením okresného súdu č. k. 12 Cb 180/2002-104 z 28. februára 2018 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 Cob 108/2018-136 zo 16. augusta 2018, ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 180/2002 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 108/2018.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a priložených príloh vyplýva, že s'ťažovateľ sa na okresnom súde v postavení žalobcu domáhal na žalovanom zaplataenia sumy 398,33 € s príslušenstvom. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalobcu č. k. 12 Cb 180/2002-83 z 20. septembra 2017 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“), ktorým žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Dôvodom vydania tohto rozhodnutia bola skutočnosť, že s'ťažovateľ sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol naň riadne a včas predvolaný, a zároveň bol poučený, že ak svoju neprítomnosť neospravedlní, súd môže rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalobcu. S'ťažovateľ podal v zákonnej lehote návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, v ktorom tvrdil, že v čase doručovania predvolania na pojednávanie sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky. S'ťažovateľ sa teda nemohol dozvedieť o doručovaní predvolania na pojednávanie a svoju neprítomnosť ospravedlniť. Vyjadril názor, že fikcia doručenia v takomto prípade neplatí,

a preto žiadal, aby bol rozsudok pre zmeškanie zrušený. Okresný súd návrh sťažovateľa na zrušenie rozsudku pre zmeškanie uznesením č. k. 12 Cb 180/2002-104 z 28. februára 2018 zamietol, pretože nezistil zákonné dôvody na zrušenie kontumačného rozsudku. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že za ospravedlniteľný dôvod neúčasti na pojednávaní nie je možné považovať okolnosť, ktorá bola sťažovateľovi vopred známa, hoci mu objektívne znemožňovala účasť na pojednávaní, ak mu žiadne objektívne okolnosti nebránili, aby svoju neúčasť na pojednávaní včas ospravedlnil. Doplnil, že sťažovateľ vedel, že sa v čase od 25. augusta 2017 do 23. septembra 2017 bude zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky, nešlo o neočakávanú situáciu na jeho strane, a preto bolo v jeho záujme, aby na ten čas splnomocnil určitú osobu na preberanie zásielok. Sťažovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu odvolal. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu uznesením č. k. 41 Cob 108/2018-136 zo 16. augusta 2018 potvrdil.

3. Proti všetkým už označeným rozhodnutiam sťažovateľ nasmeroval svoju ústavnú sťažnosť. Zastáva názor, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, resp. ak aj boli splnené podmienky po formálnej stránke, neboli splnené po tej materiálnej. Použitie rozsudku pre zmeškanie je v jeho veci vylúčené, a to aj keby boli splnené formálne požiadavky uvedené v príslušných ustanoveniach zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), pretože napadnuté konanie trvalo viac ako 10 rokov a všeobecné súdy sa odmietli meritórne zaoberať jeho žalobou. Kontumačný rozsudok nemôže podľa jeho názoru predstavovať procesný inštitút, ktorý „čaká na svoje využitie“, a pokiaľ sú hoci aj len raz v priebehu niekoľkoročného konania splnené podmienky na jeho vydanie, dôjde k jeho využitiu. Rozsudok pre zmeškanie plní podľa jeho názoru svoj účel v prípadoch pasivity jednej zo strán sporu a nemôže slúžiť ako sankcia pre inak aktívnu stranu sporu. Okrem toho poukázal na zápisnicu z posledného pojednávania, z ktorej vyplynulo, že okresný súd vykonával dokazovanie, čo podľa jeho názoru predchádza vydaniu meritórneho rozhodnutia a naopak, vylučuje vydanie rozsudku pre zmeškanie.

4. Sťažovateľ ďalej kritizuje postup okresného súdu, ktorý konal na základe fikcie doručenia, pričom doručenie malo nastať v rovnaký deň (20. septembra 2017), v aký bolo nariadené pojednávanie. Z toho vyplýva, že aj keby sa sťažovateľ dozvedel o pojednávaní,

nemal by reálnu šancu na prípravu naň. Ďalšou namietanou skutočnosťou bolo posúdenie pojmu ospravedlniteľný dôvod všeobecnými súdmi. Sťažovateľ nesúhlasí s ich názorom, podľa ktorého zdržiavanie sa v zahraničí nie je ospravedlniteľným dôvodom. Toto tvrdenie krajský súd vyložil tak, že sťažovateľ si mal zabezpečiť osobu na preberanie poštových zásielok, avšak takýto dôvod nemôže obstáť, pretože ani v takom prípade nie je vylúčené, že by k doručeniu predvolania došlo v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

5. Sumarizujúc uvedené skutočnosti, sťažovateľ uzatvára, že krajský súd porušil jeho práva, keď nenapravil pochybenie okresného súdu a nezrušil ním vydané uznesenie. Zároveň dodal, že proti uzneseniu krajského súdu podal z opatrnosti aj dovolanie.

6. Časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov, odôvodnil tým, že namietané konanie trvá približne 16 rokov, čo nepovažuje za primerané. Na to nemôže mať vplyv skutočnosť, že konanie na súde prvej inštancie bolo prerušené do skončenia iných konaní. Následne uviedol stručný prehľad priebehu konania.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, ako aj postupom a napadnutým uznesením krajského súdu. Ďalej navrhuje, aby ústavný súd všetky napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 € a náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. V zmysle čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. V zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa zaručených mu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, ako aj postupom a napadnutým uznesením krajského súdu. Obom súdom spoločne vyčíta, že sa s jeho kauzou nevysporiadali v primeranej lehote a keď už okresný súd dospel k vydaniu rozhodnutia (rozsudok pre zmeškanie, pozn.), toto rozhodnutie nie je podľa jeho názoru správne, pretože nezohľadňuje ním uvádzané skutkové okolnosti. Pochybenia, ktorých sa dopustil okresný súd, neodstránil v rámci odvolacieho konania ani krajský súd, a preto sa cíti byť dotknutý na svojich právach.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu

19. Pri posudzovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd odkazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. To znamená, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

20. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

21. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok pre zmeškanie bol preskúmaný najskôr okresným súdom na základe návrhu sťažovateľa na jeho zrušenie a jeho rozhodnutie o zamietnutí tohto návrhu bolo nadväzne predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Odvolanie v tomto prípade predstavovalo účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam okresného súdu. Odvolacie konanie bolo skončené namietaným uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného

súdu v časti namietaného porušenia označených práv rozhodnutiami okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa namietanými rozhodnutiami okresného súdu a zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

22. Obdobným princípom sa riadil ústavný súd aj pri posudzovaní tej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie jeho práv rozhodnutím krajského súdu. Sťažovateľ totiž v ústavnej sťažnosti uviedol, že uznesenie krajského súdu napadol nielen ústavnou sťažnosťou, ale z opatrnosti aj dovolaním [a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pozn.], preto o jeho uplatnenom opravnom prostriedku prináleží konať a rozhodnúť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolaciemu súdu. Podľa zistení ústavného súdu nebolo ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa o jeho dovolaní rozhodnuté. Podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený (z dôvodu neprípustnosti ústavnej sťažnosti) poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

23. Za situácie keď vo veci zároveň prebieha dovolacie konanie, by preskúmaním ústavnej sťažnosti zo strany ústavného súdu došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (m. m. II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Takýto stav by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

24. Z uvedených dôvodov bolo potrebné aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej namieta, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 Cb 180/2002 a nadväzne v odvolacom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 41 Cob 108/2018 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

27. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009). Ústavný súd nemá v danom prípade dôvod sa od uvedeného východiska odchýliť.

28. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že uznesenie okresného súdu z 28. februára 2018 v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 16. augusta 2018,

a teda v čase doručenia ústavnej sťažnosti bolo vo veci sťažovateľa právoplatne rozhodnuté. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru preto nemôže v danom okamihu reálne dochádzať. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

30. Vec bola v súlade s čl. II bodom 3 písm. a) Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 prejednaná a rozhodnutá prvým senátom ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu a sudkyňa spravodajkyňa, Rastislav Kaššáka a Ivan Fiačan – členovia senátu, a to z dôvodu že uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 315/2019 z 30. októbra 2019 bol člen prvého senátu Miloš Maďar podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde vylúčený z prejednávania a rozhodnutia tejto veci, pretože v inej veci ako advokát obhajoval sťažovateľa v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 2 T 113/2014 a následne v tej istej veci v odvolacom konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5 To 68/2017.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu